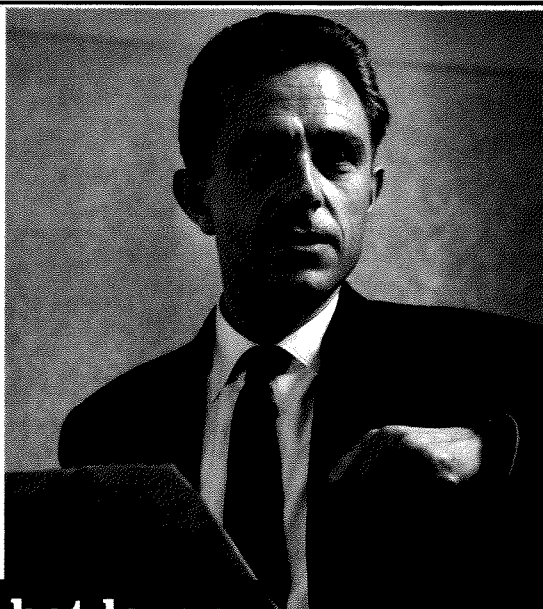

Handelaar in liedjes

LOUIS VAN PARIDON/SPARNESTAD PHOTO

Uit het leven

Pierre Wijn Nobel, 1916-2010

Pierre Wijn Nobel, op 9 januari op 93-jarige leeftijd in Amsterdam overleden, was econoom en hoteleigenaar, trombonist en pianist, componist, arrangeur en schrijver van honderden liedjes als 'Kijk eens in de poppetjes van mijn ogen' en 'Ik wil klappermelk met suiker'. Hij behoorde hij tot de meest gevraagde 'grootleeranciers' van vertalingen van buitenlandse hits, als 'In de bus van Bussum naar Naarden' voor The Skymasters en 'Een muis in een molen' voor Rudi Carrell. En als muzikaal leider van KRO's talentenprogramma *De Springplank* ontdekte hij Greetje Kauffeld en Conny Vandenbos. Hij was de knappe vakman, de alleskunner met feilloos gevoel, een harde, betrouwbare werker met wellicht als grootste talent zijn charme en schwing. Iedereen mocht hem, er viel veel met hem te lachen, maar 's avonds ging hij naar huis omdat hij nog snel een liedje moest schrijven of een song moest arrangeren. Zelden was hij in het Hilversumse café De Jonge Haan waar de deals werden gesloten. 'Het Oostfront,' noemde hij het, 'omdat er zoveel muzikanten waren gesneuveld, door de drank.' De romantiek van het artiestenbestaan was niet aan hem besteed. 'Pierre,' zei een jongere vriend en collega, 'was eigenlijk een boekhouder met een degelijke burgermoraal.' En toen de spoeling dunner werd, begon hij met evenveel enthousiasme een hotel voor jonge mensen in Amsterdam.

Pierre Jean Claude Wijn Nobel werd op 5 augustus 1916 in Leiden geboren. Zijn vader, telg uit een hugenotengeslacht, werkte bij de Stoombootmaatschappij De Volharding aan

de haven en zijn moeder dreef een damesmodewinkel met wel acht winkelmeisjes. Op zijn zesde kreeg hij een piano en op het gymnasium was hij vooral geïnteresseerd in de opkomst van jazz, vertelde hij aan Cees Mentink, de schrijver van *De Leidse Jazzgeschiedenis*. Met vriendjes luisterde hij naar de grote Engelse dansorkesten op de BBC. Bij The Crackerjacks speelde hij piano, bas, gitaar en trombone. 'Om een vaste plek te krijgen, moest je verscheidene instrumenten spelen.' Daarna kwam hij bij de Moochers (De Klaplopers) waar Boy Edgar de orkestleider werd. 'Chique feesten, op Kasteel Oud-Wassenaar.'

Met The Swing Papa's zat hij in Zwitserland toen zijn vader telegrafeerde dat hij in militaire dienst moest. Terug in Nederland bleek het niet meer nodig. Op 26 november 1940, de dag waarop de Leidse hoogleraar Cleveringa zijn beroemde protest tegen verwijdering van Joodse docenten van de universiteit uitsprak, studeerde Pierre af aan de Economische Hogeschool in Rotterdam. 'Economie was het vak van de toekomst, mijn bedje was gespreid. Voor de muziek heb ik niet gekozen, ik ben er ingerold,' vertelde hij Mentink. Banen waren schaars, hij speelde bij allerlei orkesten en dook onder in een woonboot bij de Watertoren. Niet zonder risico trad hij regelmatig op in Ruteck's Lunchroom, altijd piekfijn verzorgd in zwarte smoking, maar toen de baas zag dat hij, zichtbaar voor het publiek, een gat in zijn zool had, werd hij weggestuurd. 'Ongepast.'

In 1943 kon hij met een Rode Kruisauto naar Brussel. Hij ging door naar Parijs, waar in die bange dagen grote behoefte aan muziek was. Na de bevrijding kwam hij terug naar Brussel en had even een eigen band 'met Boy Edgar als mijn vleugeldienaar.' De Ramblers, die een

half jaar niet in Nederland mochten optreden, speelden in een door de Amerikanen gevorderd hotel. Theo Uden Masman vroeg Pierre tweede trombonist te worden en bood een goed contract. Pierres ouders waren teleurgesteld, maar stuurden een telegram: 'Accoord, maar geen drank en geen vrouwen.'

Een groots trombonist is Pierre niet geworden: 'Ik had problemen met het mondstuk, de moeilijke partijen liet ik over aan Marcel Thielemans.' Hij schreef het onvergetelijke 'Moonliner', swingnummers als 'Abelebob' en zong in het Ramblerskoor De Blauwbaardjes. Toen de gouden tijden van de grote radio-orkesten voorbij waren, zocht hij in 1953 een vaste baan, maar KLM noch NS wilden een econoom met louter orkestervaring. Hij bleef in 'het vak', niet als muzikant, maar louter als arrangeur en vertaler, tekstschrijver en begeleider van snelle 'studio-orkestjes'. Hij werd, zei hij, handelaar in muziek. Ondertussen begon hij samen met zijn vrouw Jeanne een klein hotel aan het Vondelpark. Hij deed zelf de boodschappen, was gul voor collega's in nood en speelde elke dag op de piano die hij als jongetje van zes had gekregen. ■

Peter Brusse

Met medewerking van Cees Mentink

Suggesties voor deze rubriek?

Mail naar uithetleven@vn.nl